

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΜΑΣ

(συνέχεια και τέλος)

Ποῦ ἔμεινα; Τὸν δρόμον του εἰς τὰς Ἀθήνας χάνει,
ὅστις τοὺς οἴκους σήμερον ὡς ἐδηγούς λαμβάνει.
Κ' ἐνῶ προπέρυσ' εἴξευρες πῶς ἡ ὁδὸς ἐκείνη
ᾠδήγει εἰς τὸν Μενδρεσὲν, ἐμπρός σου μαρμαρίνη
ὑψοῦται τις νεύδητος ἁμογενοῦς οἰκία,
καὶ λέγεις: « Ἄρά γ' εἰς αὐτὴν νῦν κλείετ' ἡ ληστεία; »

Ναί, ἤλλαξαν τῶν Ἀθηῶν οἱ πάλαι γνωστοὶ δρόμοι
καὶ δι' αὐτὸ ἀνίκαντοι καλοῦντ' οἱ ἀστυνόμοι.
Ἐκεῖ νομίζουσι οἱ πτωχοὶ πῶς κλέπτῃ θὰ συλλάβουσι
καὶ τρέχουσι, πλὴν τὸ μέτωπον ἐπὶ μαρμαρῶν θραύουσι
κ' εὐρίσκονται ἀπέναντι μεγάλου κτηματίου.
Ἐγνώριζαν, ὅτι ἐδῶ ἐντὸς τοῦ ὑπογείου
ὁ Λεύκοβιτς κατέφυγε γυμνάσας τὸ Ταμεῖον·
κατέρχονται, κ' εὐρίσκουσι ἐδῶ ζυθοπωλεῖον
καὶ ζυθοπώλην τίμιον καὶ χρωμένους νέους.
Ἐγνώριζαν, ὅτ' εἰς αὐτοὺς τοὺς κήπους τοὺς ὠραίου
ὑπῆρχε καταφύγιον ποτὲ κρυπτῶν ἐρώτων·
ἀκροβατοῦντες ἔρχονται χωρὶς νὰ κάμουν κρότον
καὶ βλέπουσι: Κόρη εὐγενῆς λαμπρῶν ἀξιομάτων
περὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς λαλεῖ μετ' ἄλλους τῶν πραγμάτων
τῆς χθὲς εἰς παλινορθοῦσιν κοινῆς ἡμῶν πατρίδος·
κ' ἡ πατριωτικὴ εὐγενῆς λαλεῖ χωρὶς ἐλπίδος
πρὸς ἄνδρα, ὅστις σύνοφρος ἀκούει τεθλιμμένος
καὶ δύσκολον τὴν θέσιν του ἐμολογεῖ ἀσμένως...
(Ὡς βλέπετε, πολιτικὰ οἱ φίλοι ὁμιλοῦσι...
Αἱ κόραι μᾶς τὴν θέσιν των εὐκόλως λητμονοοῦσι).
Πρὸ τοῦ τοιοῦτου σήμερον σπουδαίου διαλόγου
ὑπὸ προσώπων εὐγενῶν διαγωγῆς ἀψόγου,
καταισχυνθέντες μένουσι βωβοὶ οἱ ἀστυνόμοι.
Ἄφου οἱ ἄνθρωπ' ἤλλαξαν, ἀλλάζουσι καὶ οἱ νόμοι.
Ἄφου οἱ δρόμοι ἤλλαξαν, τὸν δρόμον ὅλοι χάνουσι.
Μὴ τὰ ὀπίσω ἔμπροσθεν πολλοὶ δὲν ἐκλαμβάνουσι,
κ' ἐνῶ εἰς τὰ Ἀνάκτορα θάρρουν ὅτι πηγαινέουσι,
ἀθόρυθοι ἔς τὸν Πειραιᾶ κ' ἡσύχως καταβαίνουσι;

Πᾶσαν ὁδὸν μᾶς ἔφραξε τὸ ὕψος τῶν μεγάρων.
Τὰς διευθύνσεις χάνομεν, καὶ ὡσπερ ἵπποι κάρβου
μὲ πάταγον φερόμεθα, πλὴν σύροντες πενίαν,
γυμνοὶ, κ' εἰς βράκη φέροντες στολὴν ἐλευθερίαν.

Αὐταὶ εἶν' αἱ ἡμέραι μᾶς. Χθὲς σιαγόνας γραίας
θὰ ἀπεκάλεις τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεώς μας νέας,
μὲ χάσματα παντοῦ κενὰ ἀφράκτων οἰκοπέδων
σταδίων ἀσχολήσεων καὶ παιδιᾶς τῶν παιδῶν,
Πλὴν σήμερον σκυλόδοντα ἀπέκτισεν ἡ πόλις
τὰ μέγαρά, καὶ δι' αὐτῶν στενὴ χαράδρα μόλις
σ' ἀφίνει τ' ἄστρα τοῦρανοῦ τὴν νύκτα νὰ μετρήσης,
ἔνθ' ἡ ἀριθμητικὴ μὴ αἴφνης λητμονήσης,

ἀφ' ὅτου ἄνευ ἐβόλου νὰ ζῆς κατεδικάσθης,
διότι προοδεύουσαν τὴν πόλιν ἐφαντάσθης.
Σκυλόδοντα! σὲ δάκνουσι, καὶ οὔτε κἂν τὴν λύσαν
σοὶ μετὰδίδουσι, ἐπειδὴ φιλόανθρωποι θὰ ἦσαν
ἂν λυσσαλέον σ' ἔκαμαν· θὰ ἐφοβοῦντο τότε.
Ἄλλ' ἤδη μᾶς ἀπέμειναν οἱ τόσοι πατριῶται,
ἀφου δὲν μᾶς ἀπέμεινε πατρίς νὰ τοὺς χωρέσῃ!
Καὶ οὔτε διὰ τοῦ Ζωγιοῦ φωνάζει κἂν ἡ Μέση,
οὔτε λαλεῖ ὁ Πειραιεὺς διὰ τοῦ Ποσειδῶνος,
σιγᾶ καὶ ὁ Κορέσσιος τραχὺς τεττιγοφόρος,
ὁ Μανουσάκης δὲν λαλεῖ, τὰ πάντα καταπίνει,
κ' ἂν ψιθυρίζῃ ἡ Στοά, πλὴν δὲν λαλεῖ κ' ἐκείνη,
ὁ Πόρος δὲν μωρολογεῖ διὰ τοῦ Χ. Δουζίνα,
τὰ δυστυχεῖ Καλάβρυτα τὰ ἔφαγεν ἡ πείνα,
τὸ Μεσολόγγι σκέπτεται, βωβὴ ἡ Μεσσηνία
νὰ ἡμερώσῃ προσπαθεῖ μ' ἕν νεύμα τὰ θηρία,
ἡ Ζάκυνθος εἰς ποίησιν τὸ ἄλγος τῆς ἐκχύνει,
ἡ Σύρος ἔχει Ἀμπελᾶν ὡς ποιητὴν κ' ἐκείνη,
ἡ Κόρινθος πίνει κρασί, αἱ Πάτραι μᾶς πτωχεύουσι,
καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι διὰ τρεῖς ἁμογενεῖς δουλεύουσι.

Αὐταὶ εἶν' αἱ ἡμέραι μᾶς, προόδου φεῦ ἡμέραι!
Τὴν ἁρμονίαν, Μοῦσά μου, κἂν εἰς τοὺς στίχους φέρε.
Ἄλλως φρικτὸν ναυάγιον μᾶς ἀπειλεῖ, ὦ Μοῦσα,
ἡ κύματα καὶ κλύδωνας δεινοὺς περιφρονοῦσα.
Ὁ φύσει δούλος κύριος ἐγεῖρεται Κυρίων·
πανώλην τρέφει τοῦ νοῦς τὸ Πανεπιστημείον·
ἀλαταποθηκᾶριος δὲν γίνετ' ὁ διδάκτωρ,
ὁ ποιητὴς ἢ ὁ σοφὸς μόλις νὰ γίνῃ πράκτωρ,
ὁ γλύπτης εἶναι δύσκολον καὶ μαρμαρᾶς νὰ γίνῃ,
καὶ ὁ ζωγράφος ὀροφᾶς ἂν θέλῃ ἄς καλλύνη,
ὁ ῥήτωρ μόλις βουλευτὴς πωλῶν τὰ κτήματά του·
ἀλλ' ὅστις θέλει ὑπουργὸς, μὲ τὰ ποδήματά του
ν' ἀνέλθῃ δύναται εὐθὺς, διὰ νὰ ἔχη λόγον
ἢ τεργεσταία φίλη μᾶς παντοῦ νὰ βίπτῃ ψόγον,
Νέα Ἡμέρα εὐπροσπῶς ἡ γρατὰ καλουμένη
νὰ μᾶς δεικνύῃ τί θολὴ ἡμέρα μᾶς προσμένει.

Τίς πταίει, τὸ ἐψάλαμεν καὶ νίπτομεν τὰς χεῖρας.
Φοβοῦμεθα τοὺς πρακτικοὺς τοῦ ἔθνους μᾶς σωτῆρας.
Ἐὰν δὲν ἐβαπτίζοντο μικροὶ, πρὶν ἢ λαλήσουσι,
Ἐβραίους θὰ ἐφώναζαν, ὦ ναί, νὰ τοὺς βαπτίσουσι.
Αὐταὶ εἶν' αἱ ἡμέραι μᾶς, προόδου φεῦ ἡμέραι!
Τὴν ἁρμονίαν, Μοῦσά μου, κἂν μὲ τοὺς στίχους φέρε.
Μακρὰν τῶν διαγωνισμῶν, μακρὰν τοῦ Ἀφεντούλη,
θὰ δείξης, εἶμαι βέβαιος, πῶς δὲν κοιμᾶσαι δούλη.

ΦΛΟΞ.

